2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

29 NİSAN 1992

SAYI: 7

KDV. DAHİL
1800 LİRA

KARA MURAT

Nefes Kesen bir Macera

HONORİYA nın YÜZÜĞÜ

Bu sayı da başladık

erdalllll

ÖZET: Muthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Bakar bakmaz korkunç bir çığlık attı...

Yorganın altında cansız yatan Makovey idi...

Dehşet içinde kalan Kraliçe Luçya, kuzu sandığı delikanlının gerçekte kurnaz bir kurt olduğunu o zaman anladı.

Büzülen ağzından acı feryatlar, lanetler halinde fışkırdı.

Çocuk gibi aldatılmanın acısına, en sadık adamını öldürmüş olmasının ıstırabı karıştı!

- Alçak adam. Senden öcümü alacağım!...

Öfkesi dayanılmaz bir sinir krizi halini aldı, düştü bayıldı.

Bu arada Kara Murat odasına dönerken için için gülüyor:

"Kapıda Makovey'e rastlamam ne iyi oldu" diye düşünüyordu "Adamı bayıltıp Kraliçe'nin yatağına koymakla ikisine de iyi bir sürpriz hazırladım... Kraliçe onu yatağında görünce kimbilir ne kadar öfkelenecek?"

Kadının şaşkın ve kızgın hali gözlerinin önüne ge-

lince tekrar gülümsedi. O sırada Makovey, Kraliçe'nin bıçak darbeleri altında çoktan ölmüştü.

Kraliçe Luçya bir saat sonra, muhafız kıtasına yeni komutan tayin ettiği subaya şunları söylüyordu:

- Buraya gelen yabancı genci biliyorsun. Şimdilik kaçtı... ama onu mutlaka yok etmeliyiz. Bulup öldürmeliyiz, anlıyor musun?

Subay sakin bir sesle cevap verdi:

- Ölecektir Majeste! Çünkü onun yarın sabah Cellat Popescu ile dövüşeceğini öğrendim. Bugüne kadar Popescu'nun elinde kimsenin sağ kurtulduğu görülmemişti.

Kraliçe'nin yüzünü vahşi bir gülüş kapladı:

- Mükemmel... Ama biz yine de işi şansa bırakmamalıyız. Şimdi derhal silahçıya git, uyandır, bu bir kese altını ver, ne yapıp yapsın, yarınki dövüşte yabancının eline birkaç darbede kırılacak çürük bir kılıç geçmesini sağlasın...

- Emriniz yapılacaktır! Emin olunuz, artık yabancıyı, şeytan bile kurtaramaz, Majeste!

Yazan: Rahmi Turan
Çizen: Abdullah Turhan

Ertesi gün bütün Bükreş halkı saray meydanında toplanmıştı. Herkeste büyük bir merak, büyük bir heyecan vardı.

Çünkü bugün Voyvoda'nın celladı Popescu, bir yabancı ile dövüşecekti... Daha doğrusu bir yabancı öldürecekti. Popescu'nun adam öldürmesi de gerçekten görülecek bir şeydi.

Bükreşliler, Voyvoda'dan da, Popescu'dan da ne kadar nefret etseler bu seyirden vaz geçemezlerdi. Bazıları:

- Yabancı dayanıklı çıksa da, eğlence çabuk bitmese, diyordu.

Bazıları ise gevrek gevrek gülerek:

- İster misin yabancı genç, Popescu'yu devirsin? diyor, fakat yanındakiler içlerini çekerek cevap veriyordu:

- Hadi ulan, nerede o günler? Popescu yabancıyı limon gibi sıkar!...

Alanda atlılar dolaşıyor, halkı zaptetmeye, meydanı daraltmalarını önlemeye çalışıyordu.

Kara Murat, dövüşe hazırlandığı odanın penceresinden dışarı baktı.

- Vay, vay, vay... Bu ne kalabalık? dedi.

Yanında duran Mihail acı acı güldü:

- Bükreş halkına eğlence çıktı...

Kara Murat, arkadaşının omzuna dostça vurdu:

- Aldırma Mihail, akacak kan damarda durmaz. Allah izin verirse, Popescu'yu da tepeleriz. Yok eğer yolumuz buraya kadar ise buna zaten kimse engel olamaz...

Mihail'in kılığı değişmişti... Tıpkı bir Romen asıl-zadesi gibi giyinmiş, saçlarını ve bıyıklarını düzelttirmişti. Kara Murat büyük bir merakla:

- Sahi, dedi. Voyvoda'ya neler anlattın da benim, Türlerin elinden kurtardığın bir köle olduğuma o tilkiyi inandırabildin?

- Handa masanın üzerinde unuttuğun bir kese altınla önce kendime güzel elbiseler aldım, eski çizmelerimi yenileyip, gerçek bir Romen boyarı gibi giyindikten sonra sırayın yolunu tuttum. Anlaştığımız gibi bir hikâye anlattım. Galiba inandı...

- Seni büyük para vererek cezaevinden kurtardığımı, yenilmez bir silahşör olduğunu ve kendisine köle olarak vereceğim söyledim. Memnun oldu. "Senin şu yenilmez silahşörünü bir görelim bakalım." dedi.

Kara Murat boğuk bir sesle mırıldandı:

- Görecek... Daha fazlasını da görecek.

Mihail gülümseyerek konuşmasına devam etti:

- Bana da yıllar önce elimden aldığı boyarlığı geri verdi.

- Boyarlığı mı? Demek sen eskiden beydin öyle mi?

Mihail'in sevimli yüzü sıkıntı ile gerildi:

- Evet bir beydim... Malikânem, arazilerim, yanımda çalıştırdığım kölelerim vardı.

Gözleri dolu dolu olmuştu... Yüzünde derin bir ıstırabın belirtileri vardı:

- Bulunduğum bölgedeki halkın doğru bir listesini kendisinevermeyip, onları vergi ödemekten kurtardığım için bütün malımı, mülkümü elimden,

aldı, tarlalarımı yaktı, canımı zor kurtardım.

- Ve şimdi sana boyarlığını geri verdi, öyle mi?

- Neye yarar? Karım açlıktan, çocuklarım hastalıktan öldükten sonra neye yarar?

Mihail'in gözünde şimdi şimşekler çakıyordu. Yumruklarını sıkarak ulur gibi bağırdı:

- O alçağı öldüreceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyorum!

- Sus! Bağırma! Bir duyan olursa öcümüzü alamadan sivri bir kazığın tepesini boylarız.

Bu sırada dışarıda ayak sesleri işitildi, aralanan kapıdan bir subay başını uzatarak:

- Vakit geldi ! dedi.

Gözlerinde, bir idam mahkûmuna sesleniyormuş gibi acıyan bir ifade vardı.

Kara Murat, sakin bir sesle:

- Gidelim! dedi.

★ ★ ★

Güneş hayli yükselmişti. Halk heyecanla bekliyordu. Alanın çevresinde adım atacak yerkalmamıştı. Kalabalıktan korkunç bir uğultu yükseliyor, herkes

bir tahminde bulunuyordu. Ama Kara Murat'a şas tanıyan tek kişi yoktu.

Birden bu kalabalık arasından bir ses yokseldi:

- Ben yabancıyı tutuyorum. Varmı bahse giren?

Kalabalık birden çalkalandı:

- Buranın yabancısı galiba?

- Para mı dağıtmak istiyor?

- Hadi gelin, bahse girelim de, alalım şu avanağın ceketini, donunu...

Eller, ceplere uzandı, paralar ortaya çıkarıldı.

Adam gayet sakin, elindeki kâğıda, bahse girenleri kaydetmeye başladı. Bir yandan bağırıyordu:

- Haydi başka yok mu? Acele edelim biraz!

Herkesin, yoluncak kaz gözü ile baktığı bu adam Mihail'di.

★ ★ ★

Angela, kendileri için hazırlanan özel locada Voyvoda'nın solunda oturmuştu.

Titriyordu. Rengi sararmıştı. Bu kavgayı seyretmeye, zayıf sinirlerini dayanamayacağını seziyordu... Ama gidemiyordu da bir türlü.

Güzel gözleri kederle doluydu.

Cellât Popescu alana çıkmıştı. Terli gövdesi ve çıplak başı güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

Angela: "Mücadelenin çok zorlu olacağı muhakkak" diye düşünüyordu.

Bu iki inatçı ve azimli adamdan birinin ötekine baş eğerek pes demesine imkân yoktu. Bunun için kavga mutlaka kanlı bitecekti.

Pes eden olsa bile Voyvoda onu muhakkak kazığa vurdururdu. Geriye bir ihtimal kalıyordu: Ölünceye kadar vuruşmak... Kim ölecek? Kim kalacak?

Angela, bütün kalbiyle, kanıyle, ruhuyla, benliğiyle yabancı için dua ediyordu.

Kara Murat alana çıktığı vakit, halkın gürültüsü bir an kesildi. Sonra cırtlak bir ses yükseldi:

- Bu tüysüz oğlan mı Popescu ile dövüşecek?

- Ne sandın? Bu tüysüz dediğin genç dün Popescu'yu handa tokatlamış!

- İnanmam vallahi.

- Görenler var!

- Olur şey değil! Eğer gerçekten öyleyse, Popescu ohınçla delikanlıyı mendil gibi ikiye katlayıp bir kenara atar!

Kara Murat Popescu'nun karşısına gelince durdu. Gözlerinden ateş saçarak, gurur dolu bir sesle:

- Kaldığımız yerden devam edeceğiz, dedi.

Cellat Popescu vahşi bir şekilde homurdandı:

- Şu Allah'ın büyüklüğüne bak! Bir gün bile geçmeden döndürüp dolaştırıp seni yine karşıma çıkardı. Bu defa elimden kurtulamayacaksın.

Adamın dudaklarında, karşısındakini küçük gören bir gülümseme belirmişti.

Kara Murat soğuk bir sesle sordu:

- Ne ile dövüşeceğiz?

Popescu sırıttı:

- Kılıçla... Aslında seni kafana yumruk vura vu-

ra gebertmek isterdim ama, kaçıyorsun, yumruk vuramıyorum. Fakat kılıcımdan kaçamayacaksın!

Kara Murat umursamaz bir ifadeyle:

- Nasıl istersen! dedi.

Popescu işaret edince, sarayın silahçısı, yanında yamağı ile beraber koştu. Kılıçları, ustasının iki adım ardından taşıyan yamak ufak tefek, zayıf yüzlü, bol saçlı, çelimsiz bir delikanlıydı. Seyirciler:

- Kılıçların boyu, yamaktan daha büyük, diye güldüler,

Yamak, Kara Murat'ın önüne gelince, kılıçlardan birini ona uzattı. Aynı anda ustası, anlaşılmaz bir tehâşla cıyak cıyak bağırdı:

- Teres oğlu teres! Yanlış kılıç veriyorsun...

Yamak, bu garip kızgınlığa hayret ederken, silahçının kendisine vurmak için sinirli bir hareketle kolunu kaldırdığını gördü, sapsarı kesildi:

- Yapma usta.. Vurma ne olur!

Binlerce kişinin önünde dayak yemek ona çok ağır gelecekti. Ufacık boyuna, çelimsiz görünüşüne rağmen, ince ruhlu, onurlu bir gençti.

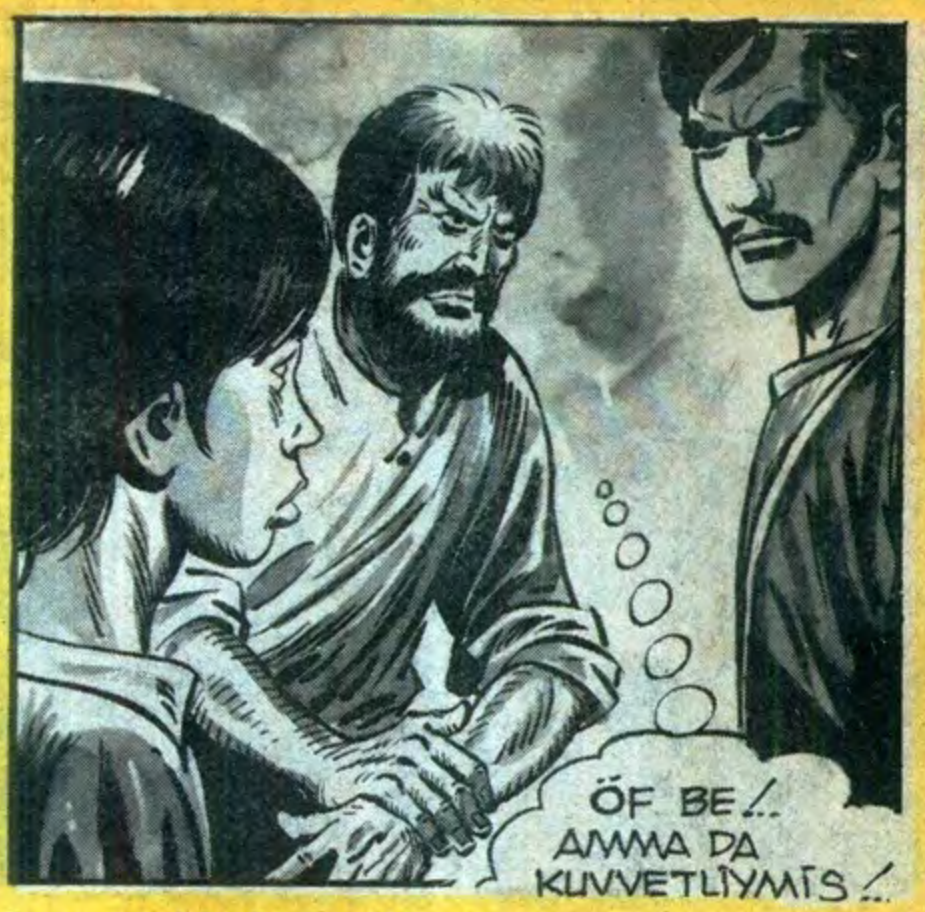

"O bana vurursa, ben de elimdeki kılıcı onun kafasına indiririm" diye düşündü. Verdiği bu kararla, gözlerinde şimşekler çaktı.

Birden umulmadık bir şey oldu. Silahçının kalkan eli inmedi, inemedi.

Çelik gibi bir pençe adamın bileğini kavramış, Kara Murat'ın kızgın sesi kulağınınıdibinde patlamıştı:

- Bu parmak kadar çocuktan ne istiyorsun pis herif? Eğer onun kılına dokunursan, Popescu'dan önce seni boğazlarım!

Silahçı, bir mengene gibi bileğini sıkan parmakların korkunç kıskacı altında inledi:

- Peki, peki, dedi... Kızmayın! Bağışladım onu!.. Of.. Of... Beliğim kırılacak, acıyın bana!

Halk, görmeye alışmadığı bu soylu hareket için Kara Murat'ı alkışlarken delikanlı kıvranan silahçıyı bıraktı. Adam bileğini oğuşturarak:

"Öf be!.. Amma da kuvvetliymiş! Kraliçe ondan çekinmekte haklı..." diye düşündü.

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra görevini hatırladı. Kılıçlardan birini Kara Murat'ın eline sıkıştırıp, ötekini Popescu'ya verdi.

Bu sırada silahcının yamağı, bakışlarında minnet dolu bir ifadeyle Kara Murat'a yaklaştı:

- Sağolun beyzadem! diye fısıldadı. Beni binlerce kişinin önünde rezil olmaktan kurtardınız...

Kara Murat tatlı güldü:

- Bir şey değil küçük! Teşekküre bile değmez. Adın ne senin?

- Garip!

- Garip mi? Çok garip bir isim.

- Belik öyle ama, aslını ararsanız, gerçekten garip bir kişiyim. Sizin için dua edeceğim. İnşallah Tanrı bu garip kulunun duasını kabul eder...

- Sağol Garip!.. İnşallah!

Yamak uzaklaşırken, Kara Murat elindeki kılıcı şöyle bir tarttı, yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak:

- Şu Eflaklılar, kılıç yapmayı bile bilmiyorlar! Bir acayiplik var bu kılıçta!" diye düşündü.

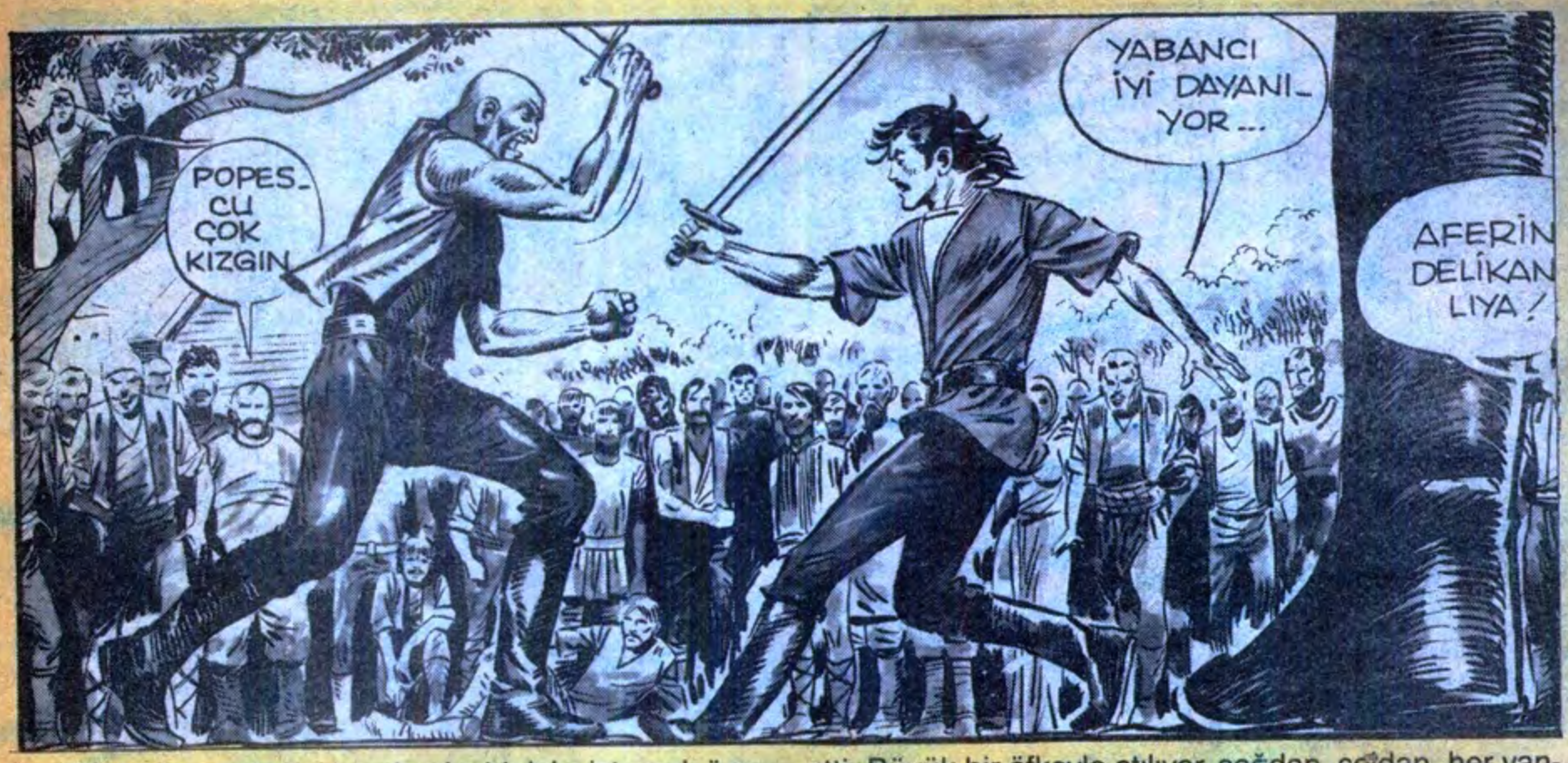

Silahcıya seslenip, tam başka bir kılıç istemek üzereyken Voyvoda dövüşe başlama işareti verdi.

Popescu'nun gök gürültüsünü andıran sesi duyuldu:

- Kolla kendini delikanlı!

Cellat o kadar hızlı davranmıştı ki, Kara Murat iki adım geriye sıçrayıp, kılıcını ancak kaldırabilmişti.

İki kılıç havada bütün şiddetiyle çarpıştı.

Bir an birbirlerine kinle baktılar.

Sonra Papescu'nun saldırıları arka arkaya devam etti. Büyük bir öfkeyle atılıyor, sağdan, soldan, her yandan kılıç darbesi yağdırıyordu.

Kara Murat, çok usta hareketlerle bütün hücumları etkisiz bırakıyor, ince vücudu yay gibi eğiliyor, bükülüyor, uzanıp geri çekiliyor, görülmemiş bir kıvraklıkla, başabaş, dişediş çarpışıyordu.

Halk bu korkunç mücadeleyi soluk almadan seyrediyor, her geçen dakika, şaşkınlık artıyordu:

- Yabancı iyi dayanıyor...

- Yaman bir gençmiş...

- Bak, bak, nasıl da hücuma geçti?

- Tuh be! Az daha kılıcını Popescu'nun göğsüne saplayacaktı...

- Popescu kayaya çarptı galiba?

- Vallahi, ilk defa bizim cellâta bir adamın bu kadar dayandığını görüyorum...

- Fakat Popescu, sonunda ne yapıp yapar kazanır...

Alanda, kılıç şakırtıları arasında on dakika geçti...

İki savaşçının da burnu bile kanamamıştı...

Yalnız, iyi kılıç kullanmayı bilenler, Kara Murat'ın usta manevralarının amacını sezmişlerdi.

Nitekim Voyvoda, Angela'ya:

- Şu Arnavut genci yaman herif... Türklerden ders aldığı belli... Tilki gibi kurnaz dövüşüyor, diyor ve ekliyordu:

- Deli Cafer, Popescu'yu yormayı, yorduktan sonra da yenmeyi düşünüyor.

Gerçekten Popescu'nun gittikçe kuvvetten düştüğü yorulmaya başladığı görülüyordu.

Saldırılarında eski şiddet kalmamıştı.

Hatta kılıç tutan kolu, titremeye bile başlamıştı...

Bugüne dek hiç kimse ona birkaç dakikadan fazla dayanamadığı için, bedeni böyle uzun dövüşlere göre idmanlı değildi.

Anlayanlar, savaşı Popescu'nun yavaş yavaş kaybetmekte oludğunu görüyorlardı.

Alanı büyük bir şaşkınlık dalgası kaplamıştı.

Halkın soluğu kesilmiş, herkes susmuştu.

Sarayın pencerelerinden birinden, yüzü mosmor kesilerek dövüşü seyretmekte olan kraliçe Luçya, öfkeden kudurarak yanındaki subaya bağırdı:

- Ne oldu? Hani sakat kılıcı vereceklerdi ona?.. Dövüş bitmek üzere, kılıç hâlâ kırılmadı... Eğer kılıç kırılmazsa, ben senin kafanı kıracağım.

Subay inledi:

- Emin olunuz yabancının elindeki sakat kılıçtır!

- Kırılmadıktan sonra, sakat olmuş yada olmamış ne fark eder?

Aynı anda, Voyvoda'nın yanında dövüşü seyderen Angela, ümitle titremekteydi. Kalbinin çarpıntısını bastırmaya çalışarak:

- Dövüşü artık durdursanız Majeste, dedi. Ya-

bancı genç iyi bir savaşçı olduğunu ispat etti.

Voyvoda vahşi vahşi güldü:

- Böyle eşine az rastlanır bir çarpışma yarıda kesilir mi? Sen aklını mı oynattın Angela?

Aynı anda Kara Murat'ın birbirini takip eden, fakat, birbirinden daha şiddetli olan birkaç müthiş hücumu görüldü...

Cellat Popescu bunları güçlükle savabildi.

Delikanlının pek yaman bir savaşçı olduğunu artık iyice anlamıştı... Şaşkındı, perişandı, öfkeden deli gibiydi...

Kara Murat bir hücum daha yaparken:

- Ne oldu cellat? Soluğun kesildi? dedi.

Popescu'nun alnında soğuk terler birikmişti:

- Sen dövüşmene bak köpek herif, diye bağırdı. Daha, dün araya karıları koyup seni öldürmemem için yalvarırken, bugün bakıyorum kahraman kesildin?

Kara Murat duyduğu bu sözler karşısında önce şaşırdı, sonra birden her şeyi anladı:

- Söyle bakayım alçak herif? O kızcağızı sen mi dövmüştün öyle?

- Ne sandın ya? Beni, karıları görünce gevşeyen çürük adamlardan mı sandın?

Lola'nın hazin hali gözlerinin önüne gelince Kara Murat'ın içi sızladı... Demek kızcağız kendisin kurtarmak isterken bu canavarın pençesine düşmüştü...

Dişlerini sıktı, "Ah Angela... Neden beni böyle küçük düşürdün?" diye inledi.

Sonra korkunç bir öfke yüreğini kapladı, kılıcını olanca gücüyle Popescu'ya savurarak:

- İşte şimdi sonun geldi cellât... O kıza dokunduğun için seni affetmeyeceğim, diye kükredi...

Bir hücum, bir hücum daha yaptı... Popescu sendeler gibi oldu. Artık Kara Murat'ın son darbeyi indirmeye hazırlandığı görülüyordu...

Bir saniye duraklayıp nefes aldıktan sonra görülmemiş bir şiddetle tekrar saldırdı.

Fakat o ne?

Dövüşü soluksuz seyreden halk birden dehşetle ürperdi, gırtlaklarından canhıraş feryatlar fışkırdı:

- Aaaa!...

- Kılıç... Kılıç kırıldı...

- Yazık yabancıya... Dövüşü kazanıyordu...

- Koca kılıç nasıl kırılır yahu? Bu işte bir iş var!...

- Popescu şimdi zavallıyı dilim dilim doğrar...

- Halk sinirli sinirli homurdanırken Angela da yeriden fırladı. Hafif bir feryat koparark:

- Kılıç kırıldı, dövüşü durdurun Majeste, diye bağırdı.

Gözleri büyümüştü, sesi titriyordu:

Kazıklı Voyvoda, onun bu hareketini heyecanına verip, hain hain gülümsedi:

- Kılıç kırılsa da, gök yıkılsa da, yer yarılsa da bu dövüş yarıda kalmayacak... Ben bile meraklandım çünkü... Bakalım sonu nasıl olacak?

Voyvoda'nın burnuna yine kan kokuları geliyordu. Bu vahşi sahneden zevk duyuyordu.

Ortalığa ürpertici bir sessizlik çökmüştü.

Kara Murat hayretle, kırılan kılıcın elinde kalan sapına bakıyordu. Rengi hafif sararmış, dudakları acı bir gülümseme kaplamıştı... Kendisine oynanan oyunu anlar gibiydi.

Popescu ise gözlerine inanamıyordu. Tam dövüşü kaybederken gizli güçler imdadına yetişmişti.

Dev adamın göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı kanlı gözlerini Kara Murat'a çevirerek:

- Şimdi hapı yuttun it oğlu it, diye haykırdı.

Delikanlının yüzünü hazin bir gülüş kapladı:

- O kadar sevinme! Henüz kavga bitmiş değil...

Cellât Popescu vahşi bir kahkaha att.

- Şuna bak. Sevsinler seni. Hâlâ pek yüksekten atıyorsun. Al bakalım bunu ne yapacaksın?

Birden hızla atılıp, havada döndürdüğü kılıcını Kara Murat'a savurdu...

Seyirciler korku ile gözlerini kapadılar.

- Yabancının sonu geldi.

- Parçalayacak zavallıyı...

- Aaaa.. Bak bundan da sıyrıldı...

Kara Murat, olağanüstü bir çeviklikle geriye sıçrayıp Popescu'nun ölüm darbesinden kurtulmuştu ama, kılıç göğsünde kanlı bir çizgi açmıştı.

Delikanlı adım adım geriledi. Popescu ilerledi.

Heyecan son haddini bulmuştu.

Popescu dövüşü kazandığını düşünerek zevkle ürperiyor, titriyordu.

Tekrar saldırdı, kılıcı havada vınladı.

Kara Murat yay gibi büküldü, enli kılıç saçlarını yalayarak geçti...Delikanlının bakışları bir ara ıstırapla bulandı.

Durumu hiç de parlak değildi.

Ölümden korkmuyordu ama öcünü alamadan ölmek düşüncesi ona acı veriyordu.

Popescu kükreyerek bir hamle daha yaptı.

DEVAMI GELECEK SAYIDA 11

Tarkan * GÜÇLÜ KAHRAMAN

YAZAN ve ÇİZEN SEZGİN BURAK

Batı Hun İmparatorluğu'nun başbuğu olan Atilla Tarkan'a güç bir görev verir. Tarkan Atilla'nın iade ettiği Honoria'nın nişan yüzüğünü Roma'ya götürmek üzere yola çıkar. Bir süre sonra Roma'ya gelir. Bir hana iner. Bazı Bizanslılar, Tarkan'ı takip etmektedirler. Tarkan uyurken odasına bir kadın gelir. Maksadı Honoria'nın yüzüğünü almaktır. Tarkan buna mani olunca Bizanslıların hücumuna uğrar.

Ulubaşbuğu büyük Türk cihangiri Attılâ'nın verdiği bu önemli görevi başarı ile yerine getiren güçlü kahramanımız Tarkan atını mahmuzlayarak Romadan dolu dizgin uzaklaştı..

SON

Tarkan GÜÇLÜ KAHRAMAN

Tarkan
HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ

YAZAN ve ÇİZEN: Sezgin Buluk

BU SAYI' DA BAŞLADIK

Adriatik sahillerinden açılan tek direkli eski bir tekne, Akdenizin beyaz köpüklü koca dalgaları arasında yalpalıyarak yol alıyordu.

Rüzgar derme çatma yelken bezini olanca kuvvetiyle şişiriyor, büyük direği tutan halatlar gacırdayarak geriliyordu.

Güvertede, genç bir adam yanındaki kurtu ile halatlar üzerinde oturuyordu. Kartal bakışlı gözleriyle ufku seyrediyor, ara sırada bakışlarını fayfalar üzerinde gezdiriyordu..

KAPTAN, BU TÜRK TUHAF BİR ADAM. ÜÇ GÜNDÜR AĞZINI AÇIP DA KİMSEYLE BİR TEK LAF ETMEDİ.

EVET, DOĞRU.. OLDUKÇA ESRARENGİZ BİRİ. RIHTIMDA BANA KUZEY AFRİKAYA GİTMEK İSTEDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİ..

YOKSA, BU ADAM TANRININ KIRBACI ATTİLÂ'NIN VANDAL KRALI GENSERİKO'YA YOLLADIĞI BİR ELÇİ Mİ?. HER NE OLURSA OLSUN BÖYLE KAFA TUTARCASINA OTURUŞU HOŞUMA GİTMİYOR.

DUR HELE, ŞİMDİ KİM OLDUĞUNU ANLARIZ.

İri yarı kaptan yavaş adımlarla ilerledi..

..ve küpeşteye dayanmış oturan yabancının başına dikildi.

BANA BAK YABANCI. ÜÇ GÜNDÜR GEMİMDE YOLCULUK EDİYORSUN, NE BİZE ADINI SÖYLEDİN, NE DE BİR TEK LAF ETTİĞİN VAR. SÖYLE, KİMSİN SEN?.. ADIN NEDİR?—

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

SEN İŞİNE BAK ARKADAŞ!..

BİR KESE ALTINI ŞANA GEVEZELİK ETMEK İÇİN DEĞİL, BENİ KUZEY AFRİKAYA ULAŞTIRMAN İÇİN VERDİM.

Gemisine binen bu yabancıdan böylesine beklemediği bir cevap alınca İri yarı kaptan'ın yüz hatları karıştı, bir an vücudundaki kanın sanki iki mislî süratle döndüğünü sandı. Geniş ağzı, önce kısa bir tereddütle açıldı. Sonra olanca gücüyle gürledi.

BAK HELE!..

DEMEK KENDİ TEKNEMDE, AKDENİZİN ORTASINDA, BEN MAKEDONYALI KOCA KANDİLİ'E KORKMADAN KAFA TUTUYORSUN HA!..

Onları merakla izleyen, küçük korsan gemisinin çeşitli ülkelerden derlenmiş tayfaları, başları Kandilis'in öfkeyle bağırdığını görünce yavaş yavaş o tarafa seyirttiler..

HEY!.. BU YABANCI KANDİLİSE KAFA TUTUYOR.

BUNA PİŞMAN OLACAK.

ÇOK GEÇMEDEN ATAR ONU DENİZE

KIZDI KAFASI, ATAR ONU DENİZE

BELLİ OLMAZ, KANDİLİS BU. ALDIĞI ALTINLARI DA ATAR DENİZE.

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Kaptan iri yarı vücudu ile gelip karşılarına dikilince Kurt huylanıp kulaklarını dikmişti. Fakat, onun öfkeyle Tarkana bağırdığını görünce hırıltıyla doğruldu, tam ileriye doğru bir hamle yapacağı anda..

DUR, KURT. BU ÖFKELİ DOSTUMUZUN SÖZÜNÜ KESMEYELİM..

Kaptan bir an Kurt'un sivri dişlerini görünce durakladı..

..EVET, BAŞKA?

--ve sonra tekrar gürledi.

BANA BAK YABANCI. ŞİMDİ SENİ VE ŞU PİS HAYVANINI TUTTUĞUM GİBİ DENİZE ATAR, TANRI POSEİDON'A KURBAN EDERİM. KALK AYAĞA.! VE BANA CEVAP VER!

AYAĞA KALK DEDİ. ONA SANS VERİYOR.

TANRI POSEİDON-A KURBAN EDECEK!..

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Kandilis'in sabrı son haddine varmıştı. Eliyle ona kalkması için sert bir hareket yaparken ağzından tükürükler saçarak bağırdı.

KALK AYAĞA DİYORUM SANA!. KENDİNE BÖYLESİNE GÜVENİ OLAN BİRİNİN BÜYÜK BİR ADI, NAMI OLMASI GEREK. KALK VE ÖNCE BANA ADINI SANINI SÖYLE!..

MADEM BU KADAR İSTİYORSUN, İŞTE KARŞINDAYIM. KANDİLİS!

Sabırla yerinde oturan genç adam birden ayağa kalktı..

Kandilis karşısında dikilen bu sırım gibi vücuda ve kartal gibi gözlere şaşkınlık..

ve ürpertiyle baktı. Biran gemide esen rüzgarın sesinden, gerilen halatların iniltisinden başka bir ses duyulmadı. Yabancının birden gürleyen sesi bu korkunç sessizliği parçaladı.

ŞİMDİ, MERAK ETTİĞİN ADIMI SANIMI DİNLE, MAKEDONYALI.

TARKAN.

TARKAN HA?!...

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Karşılarında yabancının Tarkan olduğunu öğrenen korsanlar şaşkınlık içindeydiler. Kandilis bu çok iyi tanıdığı ismi duyunca sarsılmıştı, kendini toparlamaya çalıştı.

TARKAN HA?!.. DEMEK SEN TARKANSIN?.

DEMEK TEKNEME BİLMEDEN ALDIĞIM, TÜRKLERİN EFSANEVİ KAHRAMANI TARKANMIŞ HA?.

Bir müddettir aşağıda olup bitenleri merakla izleyen, direğin tepesindeki gözcü başını kaldırıp ileriye bakınca..

EYVAH!..

Gözcünün hayretle gördüğü şey, son sürat üzerlerine gelen çift kürekli bir Roma savaş gemisiydi.

KAPTAN!.. ROMALILAR!.. ŞON HIZLA ÜZERİMİZE GELİYORLAR!..

Kandilis ve diğerleri bu anî haber karşısında büsbütün panîge kapıldılar..

NE?!. ROMALILAR MI?. ÇABUK HAREKETE GEÇİN!..

HERKES SİLAH BAŞINA!.. BİZİ GAFİL AVLAMAK İSTİYORLAR.

İŞTE BU KÖTÜ OLDU KANDİLİS, AZ SONRA SANCAK TARAFINDAN BİNDİRECEKLER!.

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Bu sırada Roma gemisinin kumandanı Horas az sonra elde edeceği zaferin sevinci içindeydi.

İŞTE BU SEFER KANDİLİSİ ELİME GEÇİRİYORUM. DİĞERLERİNİ HEMEN GEBERTİN!. YALNIZ KANDİLİS LAZIM BANA!..

Kandilis'in adamları yaklaşan tehlikeyi görünce direğe asılı silahları kaptılar.

ACELE EDİN YAKLAŞIYORLAR!

HORAS'IN GEMİSİ BU!..

Roma gemisinin hucum davulu gittikçe daha hızlı bir tempo ile çalmaya başlıyor, kırbaçlar daha insafsızca kürekleri çeken forsaların sırtında şaklıyordu..

DAHA ÇABUK!.. DAHA ÇABUK!..

GÜM GÜM...

DURMAYIN, UYUZ KÖPEKLER! DAHA HIZLI!.. DAHA HIZLI!

GÜM...

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Kandilis teknesini Roma savaş gemisine hedef olmaktan kurtarmak için dümen kırmaya uğraşıyordu.

ONU BU DEFADA ATLATIRSAM HIRSINDAN DELİYE DÖNECEKTİR.

HORAS, AKLI SIRA BENİ ELE GEÇİRDİĞİNİ SANIYOR.

BOŞUNA UĞRAŞ, NA KANDİLİS KAÇAMAYIZ DÖĞÜŞMEKTEN BAŞKA ÇARE YOK!

Artık, kumandan Horas'ın önünden kaçabilmelerine imkân yoktu. Gemi tam yol bütün hızıyla üstlerine geliyordu.

EYVAH.! PARÇALIYACAK BİZİ!

Savaş gemisinin kalın kalaslardan yapılmış korkunç mahmuzları suları yararak bütün dehşetiyle Kandilis'in teknesine yaklaşıyordu..

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

KAZAR

Cennette bir yabancı

Kazar, çocukluğundan beri ormanda yaşamaktadır. Kız arkadaşı Şanna ise, hayvanat bahçesinde veteriner olarak çalışırken, sekiz yıl önce o da şehir hayatını terkederek ormana gelmiştir..

AYNADA KENDİSİNE BAKMAKTA OLAN ADAM, BEYNİNE SAPLANAN KURŞUN YÜZÜNDEN VAHŞİ ORMANDAN KOPARILIP NEW YORK'A TEDAVİYE GETİRİLEN ADAM MIYDI... Y.D.O. DOKTORLARININ KENDİ ÖZEL METODLARIYLA ÖLÜMDEN DÖNDÜRÜP, RAMONA'YA TESLİM ETTİKLERİ... SONRA BÜTÜN DİRENMELERİNE KARŞIN, RAMONA'NIN ZORUYLA EMİL SREİBER VE ÇETESİNİ YOK EDEN ADAM DEĞİL MİYDİ BU?

NEREYE GİTTİĞİNİ SANIYORSUN ORMAN ÇOCUĞU?

NEW YORK'A, ŞANNA'YI BULMAYA.

EVET OYDU AMA ARTIK ÇOK DEĞİŞMİŞTİ, ESARETİN ANLAMINI ÇOK İYİ BİLİYORDU. BAŞKALARININ ARZULARINI YAPMAYA ZORLANMANIN NE DEMEK OLDUĞUNU ÖĞRENMİŞTİ... MEDENİYETİN YALAN VE DOLANLA ÖRÜLMÜŞ BİR AĞ OLDUĞUNU GÖRMÜŞTÜ BURADA.

BÖYLE YAŞAMAKTANSA ÖLMEYİ TERCİH EDERDİ...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AMA ÖLMEYE HİÇ NİYETİ YOKTU!

DEMEK ORMAN ÇOCUĞU BÜYÜK ŞEHİRDE YAKIŞIKLI GÖRÜNMEK İÇİN TAKIM ELBİSE GEÇİRDİ ÜZERİNE.

EVET. BUNU DAHA ÖNCE-DE SÖYLE-MİŞTİN...

HİÇ BİR YERE GİDEMEZSİN. SEN BİZE İHANET EDİNCE, Y.D.O. ŞANNA'YI ÖLDÜRDÜ.

"... AMA SENİN SÖZÜNE KİM İNANIR. ŞİMDİ ÇEKİL YOLUMDAN RAMONA.

HİÇ BİR YERE GİDEMEZSİN YAKIŞIKLI PRENS! ŞANNA BAHSETTİĞİM MAKİNEYİ UNUTTUN MU? HAYATINI KURTARAN MAKİNEYİ.

ETKİSİ GEÇİCİDİR. KISA BİR SÜRE SONRA GÖRÜŞÜN BULANIKLAŞMAYA, GÜCÜN AZALMAYA BAŞLAYACAK. VE KALBİN TAMAMEN DURACAK.

NEW YORK'A VARAMAYACAKSIN! ATLANTİĞİ GEÇMEDEN ÖLECEKSİN.

RAMONA, SENİ KÜÇÜK CADI.. BENİ BURADA TUTABİLMEK İÇİN HER YALANI UYDURURSUN, DEĞİL Mİ?

EĞER SENİN AŞK ANLAYIŞIN BUYSA...

EĞER BENİM OLMAZSAN, HİÇ KİMSENİN OLAMAZSIN!

AŞK MI? AŞKTAN SÖZ EDEN KİM? BU SADECE ARZU!

BEN İS-TEMİYO-RUM!

SANA SORAN KİM? SENİN ARZULARIN BENİ HİÇ İLGİLEN DİRMİYOR. BU SİHİRLİ KUTU BENDE OLDUĞU SÜRECE DEDİĞİMİ YAPARSIN...

...YOKSA... BEYNİNE BİR KAÇ BİN YOLTU YER SİN!

SENİ BIRAKMAMI BEK LEMİYORDUN DEĞİL Mİ? PAYLAŞTIĞIMIZ ON CA ŞEYDEN SONRA?

YETER ARTIK! YETER! YETER!

K-KA-ZAR?

YANIMA GEL-ME. MAKİNEYİ KULLANIRIM. YEMİN EDERİM

VER ONU BANA! HE-MEN!

SENİ U-YARIYO-RUM KA-ZAR!

AHH!

UYARIYORSUN HA? ONU BEN PARAMPARÇA...

UNNNHH!

CLICK

KAHRAMAN-CA ÇIKIŞTI...

MUCK!

...AMA KISA SÜRDÜ.

BU ARADA ŞANNA O'HARA PETER PARKER İLE GÜZEL BİR GÜN GEÇİRİYORDU...

BENİ BÜRAYA GETİRMEN ÇOK İYİ OLDU, PETER. BURASI O KADAR GÜZEL, O KADAR SAKİN Kİ.. TIPKI... BİZİM ORALAR GİBİ...

BEĞENECEĞİNİ BİLİYORDUM. ŞEHİRDE STRES İÇİNDEYDİN.

BEKLEMEK YÜZÜNDEN! ÇILDIRACAĞIM! NİYE KEVİN'İN CESEDİNİ BİR AN ÖNCE HAZIRLAMIYORLAR DA ALIP VAHŞİ ORMANA GÖTÜREYİM?

BÜROKRASİ HAYATIM. HER NEYSE, BİR KAÇ HAFTAYA KADAR HAZIR OLACAĞINI SÖYLEDİLER.

BU ARADA SEN DE BİRAZ SAKİNLEŞ. KAZAR'IN ÖLÜMÜNDEN BERİ KENDİNDE DEĞİLSİN.

BİRDEN BİRE BAYILMALARIN HİÇ HOŞUMA GİTMİYOR... ARTIK KABULLENMEYE BAŞLAMALISIN.

O KADAR İYİSİN Kİ PETER. ASLINDA KEVİN'İN ÖLÜMÜYLE İLGİLİ HERKES ÇOK İYİ. SEN, HASTAHANEDEKİ DOKTOR TUTTLE...

DR. TUTTLE! KEVİN'İ HASTAHANEYE KABUL EDEN DOKTOR. YANINDA KALACAĞINA SÖZ VERMİŞTİ.

EE?

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA HASTAHANEYE GELDİĞİMİZDE O YOKTU! KEVİN'İN ÖLDÜĞÜNÜ BİZE BAŞKA BİRİ SÖYLEDİ.

BU İŞTE BİR TERSLİK VAR.

DUR BİR DAKİKA! NEREYE GİDİYORSUN?

ŞEHRE! O HALA YAŞIYOR, PETER! EMİNİM BUNDAN!

ÖNCE KULAKLARINDA BÜYÜK BİR UĞULTU OLDU... BEYNİNİN İÇİNDEN Mİ GELİYORDU, DIŞARDAN MI... YAŞIYORMUYDU, ÖLÜ MÜYDÜ... BİLEMİYORDU...

GÜÇ BELA GÖZÜNÜ AÇTI. KARŞISINDA YEŞİL BİR PARILTI GÖRDÜ.

BU RENK, BU KOKU! COURTLAND'IN PATLAYICI SIVISI! RAMONA HEPSİ BİTTİ DEMİŞTİ.

SONUNDA UYANDIN DEMEK. BURAYI TANIDIN MI?

BİR MOTOR SESİ... BENİ VAHŞİ ORMANDAN GETİRİRKEN KULLANDIĞIN UÇAK BU!

BRAVO! GÖRDÜĞÜN GİBİ SANA DOĞRUYU SÖYLEMEDİM.

COURTLAND'IN PATLAYICISINDAN BİR PARÇA KURTARMAYI BAŞARMIŞTIK.

DOĞRUYU SÖYLEMEK GEREKİRSE, BU ŞİŞELER SON ÖRNEKLER. NEW YORK'A İNCELEMEYE GÖTÜRÜYORUZ.

DEMEK SONUNDA NEW YORK'A GİDİYORUM.

PEK SAYILMAZ YAKIŞIKLI, Y.D.O. NUN PROJESİNİ MAHVETMENE İZİN VEREMEM. ÇOK ŞEY BİLİYORSUN SANA TEKMEYİ VURANA KADAR...

... ÇOK ZARAR YEREBİLİRSİN.

ONUN İÇİN PREVİNLE BİRLİKTE SENİ ŞİMDİDEN ATIYORUZ. KAPIYI AÇ, PREVİN.

BUNU YAPAMAZSIN, RAMONA!

NEDEN? KİM DURDURACAK BİZİ? SENİN ŞU PİSİ PİSİ Mİ? ASLINDA DAHA SONRA BİZE SORUN ÇIKARABİLİR, DEĞİL Mİ?

AT ONU, PREVİN.

ZABU!

HAYIR! ZABU! SENİ PİS YARATIK! SENİ ÖLDÜRECEĞİM! SENİ...

ONU DA AT, PREVİN...

PEKİ EFENDİM...

KA-WAAM!

MMMPH!

DEVAMI GELECEK SAYIDA

ALKAN'IN HAZİNESİ

Yazan ve Çizen:
Abdullah TURHAN

... vezincirleri delikanlının boğazını sıkmaya başladı...

39

Tolga birden başını geriye doğru çekti. Esir bunu beklemiyordu.

AOOOV!...

Tolga hemen arkasından çelik gibi kuvvetli parmaklarını adamın omuzlarına kenetleyip onu başının üzerinden fırlatıp attı...

Esir kaba etinin üzerine toprağa indi...

40

GÜM!

YANLIŞ KAPI ÇALDIN AHBAP. BEN SANDIĞIN GİBİ ALANBAY'IN ADAMI DEĞİLİM.

BENDEN SANA ZARAR GELMEZ!

ARTIK HÜRSÜN... ŞİMDİLİK BU AT İKİMİZİ DE TAŞIYABİLİR...

YANİ BENİ ALANBAY'A TESLİM ETMEYECEK MİSİN?

BENİ BAĞIŞLAYIN EFENDİM... SADECE ATINIZI ALMAK İSTİYORDUM. ALANBAY'DAN ÇOK ÇEKTİM. ÖZGÜRLÜĞÜME KAVUŞABİLMEM İÇİN YAPMAYACAĞIM ŞEY YOKTUR...

Tarkan
KARA MURAT

BİLKA Limited Şti. adına sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: Samet Koçyiğit

YÖNETİM: KUTLUGÜN SOK. NO. 25 SULTANAHMET - İSTANBUL
Basıldığı Yer: Uygun Basın ve Ticaret Limited Şirketi

Neşredilen resimli roman yazı ve resimlerin her hakkı Bilka Bilim - Kültür - Araştırma ve Yayıncılık Limited Şti. ne aittir.

BENİM SENİNLE BİR ZORUM YOK AHBAP!.. KAÇAN ESİRLER ARASINDAN BİRİ BÖGÜ ALP'IN HAZİNELERİNİ DE ALIP GÖTÜRMÜŞ... BEN ONLARI ARIYORUM. BANA YARDIM EDEBİLİR MİSİN?..

41

İKİ KİŞİ OLURSAK ONLARI DAHA ÇABUK YAKALARIZ... SİZE YARDIMCI OLURUM...

SAĞOL AHBAP! KENDİ İŞİMİ KENDİM HALLEDEBİLİRİM. SADECE ONLARI GÖRÜP GÖRMEDİĞİNİ SORACAKTIM...

Ormandan çıkıp düz bir araziye vardıklarında

ŞU AKBABALARIN ORADA İŞLERİ NE?!

Tolga atını akbabaların kümelendikleriyere sürünce kuşlar havalandı...

HIMM!.. DEMEK ONUN İÇİNMİŞ...

TOPRAĞA GÖMÜLÜ BİR ADAM...

42

YARDIM ET DE TOPRAKTAN ÇIKARA-LIM ONU.

Tolga ile esir alları inip ihtiyarı yarı baygın çıkardılar.

ZAVALLI İHTİYAR.ONU BU HALE KİM SOKTU?

BİRAZDAN ÖĞRENİRİZ

İhtiyar az sonra kendine geldiğinde cılız parmaklarını Tolga'nın göğsüne daya-yıp bağırmaya başladı...

BIRAKIN BENİ! KIZIMA DOKUNDURT-MAM SİZİ! ALÇAKLAR! SOYSUZLAR!..

SAKİN OL BABALIK!.. BİZ DOSTUZ.

OH TANRIM BANA YARDIM EDİN! KIZIMI KURTARIN!..

ANLAT BABALIK NELER OLDU?

İhtiyar başına gelenleri anlat-maya baş-ladı.

ÜÇ KİŞİYDİLER... KIZIMLA ŞAR'DAN ALIŞVERİŞ-TEN DÖNÜYORDUM. BİRDEN O ÇAPUL-CULARIN HÜCUMUNA UĞRADIK... BENİ TOPRAĞA GÖMÜP KIZIMI ALDILAR. ARABAYA BİNİP GİTTİLER...

YANLARINDA TAŞIDIKLARI SANDIĞA BENZER BİR ŞEY VARMIYDI?

EVET.. SÜSLÜ BİR SANDIK... İÇİNDE DEĞERLİ BİR ŞEY OLDUĞU GERÇEK... ÜÇÜNÜN BİLEKLERİNDE DE...

43

... ÇELİK KELEPÇE VARDI DEĞİL Mİ ?..

NEREDEN BİLİYOR - SUN? YOKSA SİZ!..

SADECE BİR TAHMİN

SANA YARDIM EDECEĞİM BABALIK... KIZINI DA GETİRE-CEĞİM.. YALNIZ BANA ONLA-RI TARİF EDEBİLİR MİSİN ?..

... ÇIPLAK BAŞLI, İRİ GÖBEKLİ İDİ. ONA ŞİŞKO DİYORLAR-DI...

İKİSİ NORMAL BOYDA KİŞİLER FAKAT BİR TANESİ...

HEY ŞİŞKO!

ÇABUK KIZI BURAYA GETİR !..

DEVAMI GELECEK SAYIDA